

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. december 10.
(csütörtök)

Szepesy László

HELYET KÉSZÍTEK NEKTEK

Énekek: 307, 622

Alapige: János 14,2-3

„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítssek nektek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”

Imádkozzunk!

Dicsérünk és magasztalunk Téged, Megváltó Úr Jézus Krisztus, hogy a mai napon nemcsak a velünk történő dolgokat láthattuk meg, hanem hit által azt is, hogy Te mint jársz közben értünk ott, mennyei Édesatyánk előtt, mint munkálkodsz, uralkodsz mindenk felett, irányítod életünket, és tartod meg Szentlelked által mibenünk az új életet és a hitet. Köszönjük Neked, hogy megtartottad ígéretedet, mert a mai napon is velünk voltál. És köszönjük Neked, hogy a Te kegyelmed a mai napon is megőrzött minket.

Köszönjük, hogy együtt lehetünk testvéri közösségben, neved imáadására, magasztalására. Hálát adunk azért, hogy várhatjuk a Te megszólító, életet megújító, megerősítő, bátorító vagy éppen vigasztaló szavadat. Kérünk Tégedet, hogy jelentsd ki magadat nekünk igéden keresztül, hadd kerüljünk Hozzád még közelebb ismeretben is, de azért is kérjük a Te szavadat, hogy bennünk változások történjenek, hogy az engedelmisségünkben, az úton való haladásunkban előrébb juthassunk.

Kérünk, Urunk, hogy Szentlelked által ezeket munkáld bennünk, és áldd meg mai istentiszteletünket, add, hogy ne emberi gondolatok, hanem a Te élő, eleven és ható igéd hadd hangozzék! Segíts szavadra figyelnünk, azt befogadnunk! Áldj meg bennünket, hogy igéd ne szóljon hiába.

Ámen.

Igehirdetés

Az adventi időszakban olyan igéket szoktunk magyarázni és hirdetni, amelyek Urunk eljövételéről, és az azzal kapcsolatos dolgokról szólnak. Bár a felolvasott igeszakaszt főként mennybemenetel ünnepén szoktuk említeni, akkor szoktunk utalni rá, ma mégis ennek az igének Jézus Krisztus visszajövetelével kapcsolatos részére figyelnénk, és azt vizsgálnánk meg, hogy mit is mond Urunk visszajöveteléről. Tud-

HELYET KÉSZÍTEK NEKTEK

juk, hogy az Igéből nem csak az általánosan ismert, vagy a sokszor említett részek lényegesek, hanem hisszük hogy minden egyes igevers, minden egyes szó üzenet számunkra. Ezért ennek a 2 versnek a kevésszer említett részére figyelniünk mai alkalmunkon.

Először is azt kell erről a 2 igeversről elmondanunk, hogy Jézus Krisztus eljövételére vonatkoznak. Ezt azért kell tisztáznunk a kezdet kezdetén, mert könnyen félreérthetjük az ígét. Jézus Krisztus ebben a néhány igeversben nem egy állapotról, konkrétan: nem a halál utáni állapotról beszél, amibe az ember belekerül, hanem konkrétan egy helyről, egy lakóhelyről beszél: „*az én Atyámnak házában sok lakóhely van*”. Ezt teszik egyértelművé azok az utalások is, amelyeket Jézus így mond, hogy elmegyek, ott leszek majd, nem fogtok látni, és onnan majd eljövök, és majd titeket is odaviszlek. Tehát azt, hogy Jézus Krisztus itt nem a halál utáni állapotról beszél, hanem konkrétan egy helyről, az általa használt szavak egyértelművé teszik. Mert gondoljunk bele, hogy az Igének arról is beszélnie kell – és Urunk éppen ezt teszi ebben a 2 igeversben –, hogy mi lesz akkor, ha Ő visszajön az utolsó napon? Hová kerül majd az üdvözült nép? Erről a helyről beszél Urunk. Azt mondja, hogy Isten népének, nekünk, miután feltámaszt minket az örök életre, és miután nem csak lelkünk, hanem testünk is lesz, mert testben fogunk feltámadni, valahol lennünk, élnünk és laknunk kell majd. Jézus Krisztus pedig ezt a helyet készíti elő számunkra, erről beszél ebben az igeversben.

De hogy mit is jelent helyet készíteni, miért és hogyan kell a mennyet alkalmassá tenni arra, hogy nekünk jó lakóhelyünk legyen, igazából nem tudjuk. Veszélyes dolog találgatnunk, és nem is szabad hozzáköltenünk az Igéhez, nem szabad saját fantáziánkkal kiegészítenünk azt. De arról beszélnünk kell, amiről az Ige is beszél. Ami bizonyos ezzel az igehellyel, és azzal a lakóhellyel kapcsolatban, amit az Úr készít számunkra, hogy egy elkészített hely lesz – fel lesz készítve arra, hogy Isten népe ott lakjon örökké. Jézus Krisztus tudja, hogy ez mit jelent, és nekünk ez elegendő kellene, hogy legyen. Az emberek nagyon kíváncsiak, hogy mi lesz a mennyben, hogy fog kinézni. De számunkra elegendőnek kellene lennie annak, hogy előkészített hely lesz. Ahhoz lehet ezt hasonlítani, mint amikor egy édesapa messzi országba megy, és azt mondja gyermekének, hogy: előremegyek, fiam, hogy helyet készítek a családnak számára. Hogy mit fog tenni, konkrétan hogy fog ez zajlani, mik a tervei, van-e elég ereje végrehajtani, azt a gyerek nem kérdezi, hanem megbízik az apjában, és azt mondja, hogy: igen, az én apám előrement, hogy helyet készítsen, és majd maga mellé vesz bennünket. Ugyanilyen bizalommal kell nekünk is fogadnunk Jézus Krisztusnak ezt az ígétét, hogy Ő előrement, és véghez viszi azt, amit akar, mert meg van hozzá a hatalma, és előkészíti számunkra a mennyet, ahova visz majd minket. Ő tudja, hogy mit akar, hogyan kell előkészíteni, és meg is cselekszi azt. És milyen jó az, hogy nem nekünk kell ebben a földi életben készítenünk az örökkévalóságban azt a helyet, ahova majd mennünk kell. Sokan azt gondolják, hogy azzal, amit itt a földön teszünk, előkészítem magamnak a helyet az örökkévalóságban. Úgy gondolják: ha sok jót teszek, akkor majd jobb helyem lesz a mennyben, mint másoknak. Hála az Úrnak, hogy ez az ige ellentmond ennek, mert arról beszél, hogy nem mi, hanem Jézus Krisztus az, aki előkészíti a helyet számunkra. Váltásghalálával Megváltónk lehetővé tette, hogy bűnös létünkre mégis büntetlenül Isten elé járulhassunk, azaz a mennybe bejuthassunk. A paradicsom kapuit halálával és feltámadásával ismét megnyitotta, ezért előre megígérve mondja, hogy elmegy, hogy helyet is készítsen számunkra.

Milyen csodálatos, hogy Ő maga az, aki előkészíti ezt a helyet. Nem kiadja a parancsot az angyaloknak, hogy csináljátok meg – értsük jól: nem alvállalkozóknak adja ki a feladatot –, hanem olyan előkészületeket akar megtenni, amihez személyesen magának kell a mennybe mennie, mert csak Ő képes ezt megtenni. Ő, aki szavával teremtette a világosságot, a csillagokat, a napot, mindent a helyére helyezett, rendet teremtett a világ kezdetekor a káoszban (amiről a Biblia 2. verse beszél), és az embernek egy földi paradicsomot készített, egy otthont, egy lakóhelyet, amiben mindene megvolt, ez az Úr Jézus Krisztus az, aki személyesen helyet készít számunkra!

Ennek pedig az az öröme, hogy olyan valaki készíti el az örök életre a helyet nekünk, aki mindenestől fogva ismer minket. Ismeri kívánságainkat, szükségleteinket, azt, hogy mi az, ami személy szerint tetszik nekünk, tudja, mi az, amit az ember szépnek tart, vagy éppen Ő maga határozza meg, hogy mi az, ami igazán szép. Ha esetleg valaki közülünk elköltözne jelenlegi otthonából, és egy másik lakásba, házba menne, ha egy vadidegennek adná ki a feladatot, hogy rendezze be azt, készítse elő a lakást számára anélkül, hogy ismerne minket – ismerné azt, hogy kik vagyunk, mik a szokásaink, szükségleteink, azt, hogy van-e egyáltalán családjunk, van-e esetleg gyermekünk, vagy éppen hogy szeretnénk-e biliárdszalont a házba vagy sem – akkor nagy valószínűséggel úgy rendez be a házukat, hogy lesz olyan dolog, ami nem fog tetszeni nekünk, ami nem lesz kényelmes számunkra, ami miatt nem fogjuk otthonosan érezni magunkat. Lehet, hogy hiányozna esetleg a gyerekszoba, lehet, vagy a fürdőszobába kádat tesz, pedig mi kabint szeretnénk, és még sorolhatnánk. Másként rendezné be a lakást, mert nem ismer minket.

De Jézus Krisztus, akiben az Ige szerint „*élünk, mozgunk és vagyunk*”, olyannyira ismer minket, és minden gondolatunkat, hogy még az ajkunkon sincs a szó, de Ő azt már érti. És ha ezt igaznak tartjuk, akkor bizonyosak lehetünk afelől, hogy olyan helyet készít számunkra, amely megfelelő lesz nekünk. Olyat, amelyért hálát fogunk tudni adni Istennek, hogy: köszönöm, Uram, hogy itt élhetek az örökkévalóságban. Olyan helyet készít, amely Isten nevének dicséretére fog indítani bennünket, és örömmel tölt el minket. Olyan otthont készít, ahol az örökkévalóságot boldogságban el fogjuk tudni tölteni anélkül, hogy ráunnánk.

Sok felnőttel és gyermekkel beszéltem már hittanórákon és gyülekezetben is, akik amikor először belegondoltak, hogy örök életük lesz, és ezt az örök életet a mennyben fogják eltölteni, akkor elkezdtek félni. Attól féltek, hogy unalmas lesz számukra a menny. Attól féltek, hogy a jelenlegi élet örömei el fognak tűnni. Például ilyeneket mondtak: nem lesz foci (ez sokak számára ijesztő), nem lesz játék, nem lesznek finom ételek (mert hát mit számít már akkor a gyomor, mert úgymond dicsőséges, feltámadott testben leszünk, ezért nem fog úgy számítani az étel, mint most, pedig annyira szeretünk enni). Ezt gondolva mit hisznek az örökkévalóságról? Azt, hogy örökké énekelve, hárfázva, felhők között, nagy fényességben fogjuk tölteni azt. Vanak, akik számára az örök élet majdnem egyenlő egy örökkévaló kórustagsággal. Sokan ezért félnek a mennytől, és ezek az aggodalmaik nagyon komolyak.

De gondoljuk végig! Amikor hosszabb időre vendégségbe megyünk valahova, vajon a barátaink, házigazdáink nem tesznek-e meg mindent azért, hogy méltó fogadtatásban legyen részünk? Hány olyan vendégségben jár az ember hetente, naponta – ki milyen gyakran megy vendégségbe –, ahol csak őmiatta készítenek valami különleges ételt, finom süteményt a házigazdák, mert ezzel fejezik ki, hogy szívesen fogadnak minket? Hány olyan vendégségben vesz részt az ember, ahol külön szobát

HELYET KÉSZÍTEK NEKTEK

készítenek elő számára, megfelelően berendezve, minden szükséges dolgot odakészítve, hogy a kényelmünk teljes legyen? És egész idő alatt min fáradoznak a barátaink, akik szeretnek minket? Azon, hogy úgy érezzük magunkat, mint otthon. Ha mi, emberek, ilyen figyelmesen fel tudunk készülni a vendéglátásra, mennyivel inkább a mi Urunk, aki mindenkinél jobban ismer minket.

Pontosan én sem tudom, hogy milyen lesz a menny és az újjáteremtett Föld, senki nem tudja, hogy milyen lesz az a hely, ahol örökké fog élni. De abban bizonyosak lehetünk, hogy amit Jézus Krisztus készít az Övéinek, az kedvünkre, örömünkre lesz, az olyan lesz, amiért hálát fogunk tudni adni, és amiért dicsérni fogjuk Istent. Higgyük el, hogy az örök élet örökké tartó boldogságban fog telni, mert az az Úr készíti elő számunkra, aki az öröm és az igazi boldogság egyetlen forrása! Ő tudja, mi az, ami igazán boldoggá tesz minket.

Ugyanakkor pedig vigyázzunk is, ne ragaszkodjunk ehhez a világhoz annyira, hogy azt higgyük, hogy jobb a földi élet, mint a mennyei. Azért gondoljuk ezt, mert nem tudjuk elképzelni, hogy miben lesz más, vagy milyen lesz? Nem is kell. Isten fantáziája jóval meghaladja a miénket, és bizonyos vagyok benne, hogy olyat készít számunkra, amit tapasztalva gondolni sem fogunk a földi szórakozásra, otthonunkra és egyéb dolgainkra, mert már az Úrral leszünk! A menny sokkalta jobb hely, mint amennyire a legélénkebb emberi fantázia is el tudja képzelni.

Átköltözni ebből az életből mennyei Atyánk házába ahhoz hasonlítható, mint amikor a kukák és sikátorok mocskában élő hajléktalan embert a királyi palotába költöztetik, megmosdatják, és minden jóval ellátják. Még összehasonlítani sem lehet a két helyet: a mostani életletterünket azzal, amelyet Megváltó Urunk készít elő számunkra!

De ne beszéljünk többet a helyről, erről elegendő ennyi. Arról is szólnunk kell, amit Urunk a folytatásban mond. Mert azt mondja, hogy azt a helyet nekünk készíti el. Kik azok, akiknek helyet készít mennyei Atyánk házában Jézus Krisztus? Tudjuk jól, hogy az Ő népének! Jézus Krisztus nem minden emberről beszél itt. Júdás apostol levelének 6. versében azt olvassuk, hogy Isten az angyaloknak kijelölte a helyét, hogy hol éljenek. Ugyanakkor azoknak is, akik fellázadtak Ellene, elkészítette az örök sötétséget, ahol élniük kell. És tudjuk jól, hogy a poklot is elkészítette a Benne nem hívóknak, akik nem fogadják el az Ő kegyelmét. De az, amiről itt Jézus Krisztus beszél, az a saját népének előkészített hely, amely alkalmas lesz arra, hogy mindenkor és mindenben Istent dicsérjük és magasztaljuk. Isten Egyházának, az Ő népének készíti elő a helyet. Csodás abba belegondolnunk, hogy akik Istent szeretjük, és akik felebarátunkat is igyekszünk szeretni, együtt leszünk az örökkévalóságban.

Mert mit ér egy üres, kihalt hely? Hiába van egy ház szépen berendezve, hiába van a hűtő tele minden finomsággal, hiába a nagy luxus és kényelem, a legnagyobb képernyőjű televízió, hiába dúskál az ember minden jóban, ha nincs, akivel megoszsa, akivel együtt örülhet annak. Isten nem egy embernek, hanem az Ő népének készíti elő a helyet. És ez a hely olyan lesz, hogy testvéri közösségben fogunk tudni élni egymással. Mai lakásunk, érthető módon, elkülönül másokétól. De sok esetben ez elszeparálódáshoz vezet. Sokszor a lakásunk úgy menedékünk, hogy egymás elől odamenekülünk, és néha – bocsánat a kifejezésért, de – börtönünké válik: nem mozdulunk ki onnan, és a testvéri közösségünk kárára válik. De Isten, amikor helyet készít elő az Ő népének, akkor egyben az is a terve, hogy együttesen tudjunk élni az örökkévalóságban. Ilyen helyet készít számunkra, népe számára.

Két képet hadd említsek meg ennek kapcsán. Az első az, amit a felolvasott igeverben is említ Jézus, mert azt mondja, hogy „*az én Atyám házában*”. Azt mondja, hogy olyan hely lesz, mint egy családi ház, ahol egy család együtt él a mindennapokban. Ahol van az Atya, és ahol élünk mi, testvérek és gyermekek. Ez a kép arról beszél, hogy családi kapcsolatunk lesz majd az örökkévalóságban Istennel és egymással.

De van egy másik kép is, amit a Szentírás említ – több is, most csak egyet említek –: a Zsidókhoz írt levélben, a 11,10-ben úgy beszél Isten erről a helyről, mint alapokkal bíró városról, amelynek „*építője és alkotója Isten*” maga. Ez a kép pedig, hogy ez a hely város lesz, arról beszél, hogy sokan leszünk ott, és hogy együtt fogunk élni. De az is az üzenete a Zsidókhoz írt levél írójának ezzel a képpel, hogy az a város egy dicső város: erős falakkal, csodás, pompás épületekkel. Olyan városról beszél, amely kiemelkedik a többi közül. És ez a kép arról beszél, hogy így fog Isten népe dicsőségben együtt élni az örökkévalóságban.

De mindez nem érne semmit, ha maga Jézus Krisztus nem lenne ott. Erről beszél Urunk a folytatásban. Hadd hangsúlyozzam minden eddig elhangzott dolognál jobban ezt, hogy az a hely, amit előkészített nekünk Urunk, azért lesz csodálatos, mert Ő ott lesz! Spurgeon, a híres igehirdető azt mondta egyszer, hogy a menny ott van, ahol Jézus Krisztus is. Értjük, hogy mit értett ez alatt. Urunk is hangsúlyozza ezt az igében, amikor azt mondja, hogy azért jön el másodszor is, hogy „*magához*” vegyen minket, „*hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek*”. Ővele, és ezen van a hangsúly, hogy Ővele együtt!

Jézus ezeket a szavait az apostolokhoz intézte, amikor felkészítette őket halálára és a mennybemenetelére, ezt még ezek azelőtt mondta és ígérte meg nekik. Számukra Jézus Krisztus halála és mennybemenetele a Mesterüktől való fizikai távollétet is jelentette. Lelkileg, a Szentlélek munkája révén, Jézus Krisztus mennybemenetele után közelebb kerültek Megváltójukhoz, több mindent hittek el Neki, és több mindent tapasztalhattak meg a Lélek munkája révén: Jézus Krisztus jelenlétét, munkáját életükben. De ebben az igében Urunk arra is ígéretet tesz, hogy fizikai közösségük nem szűnik meg véglegesen, hanem maga mellé veszi majd őket, ismét el fog jönni Őértük. Az Istennel való teljes közösségünkhöz ugyanis nemcsak a lelki, hanem a testi közösség is hozzátartozik, noha ebben az életben az előbbi fontosabb: a lelki közösség, mert most még testileg távol vagyunk Urunktól. Mégis mivel Isten testnek és léleknek teremtette az embert, ezért mindkét módon kifejezi azt, hogy vele akar lenni és élni. Már ezen a földön lélekben, de az örökkévalóságban fizikai közelségben is.

És Istennek ezt a vágyát, akaratát fogalmazza meg Jézus Krisztus ebben az ígéretében. Megváltónk ezt mondja, „*hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek*”. Isten teljes közösségre akar lépni velünk, azt akarja, hogy Ővele teljes boldogságban éljünk. Ennek előízét érezhetjük már most is a lelki közösségben, de ez az öröm akkor fog beteljesedni, amikor szemtől szembe fogjuk látni Őt, és Ővele együtt leszünk. A Jelenések könyve csodálatos módon beszél erről a közösségről, amikor azt írja le, hogy a mennyei Jeruzsálem le fog szállni a földre, és Isten közöttünk, emberek között fog élni. Ez azt az állapotot idézi fel, ami a paradicsomban volt: Ádám és Éva ott éltek, és Isten naponként ott járt közöttük, bár akkor még nem öltött testet, de ott volt velük. A mennyel kapcsolatos reménységünket tehát Istenhez kell szorosan kapcsolnunk. Nem a mennyet várjuk, hanem Megváltó Istenünket, akivel együtt lehetünk majd ott. Mert Őbenne van már most is az igazi boldogságunk, és Őbenne lesz az örökkévalóságban is.

HELYET KÉSZÍTEK NEKTEK

Mindehhez pedig Jézus Krisztus nyitott nekünk utat Önmaga feláldozásával, érdemeinek nekünk adásával. Ő tette lehetővé, hogy bűnös ember létünkre, bűneinkből megtisztulva a szent Isten elé léphessünk. Ő maga az út az Atyához. Ha tovább olvassuk a 14. fejezetet, ezeket a verseket olvassuk, ahol Jézus Krisztus ezt mondja, hogy „*én vagyok az út*”. És ez a rövid néhány igevers is – ez a 2 igevers is, amit felolvastam – szintén csak azt kiáltja, hogy Ő, Ő, Ő, és csakis Ő! Ő megy el helyet készíteni nekünk, az Ő elképzelése szerint készíti elő nekünk a helyet, az Ő Atyja házában lesz a helyünk, Ő halt meg azért, hogy mi is ott lehessünk, Ő jön el ismét hozzánk, Ő vesz magához minket, hogy Ővele legyünk ott, ahol Ő van! Minden Őreá mutat! Csak Őbenne szabad és kell bízunk, és csakis Őt kell keresnünk! Nincs más út, nincs más mód, nincs másban üdvösség, nincs másnál sem boldogság, sem örök élet, csakis Jézus Krisztusnál! Ezért mi is csak Őhöz forduljunk, csak Őbenne bízunk, és Rá támaszkodjunk életünkben, de halálunkban és a jövő felőli reménységünkben is! Ő ne csak ebben az életben legyen a mi reménységünk, hanem a jövőt illetően is.

Mindebből pedig, amit Urunk itt kijelentett az Ő elmeneteléről, és ismételt eljövételéről, az a gondolat következik, hogy vándorok vagyunk ezen a földön. Vándorok, akik még nem érkeztek meg a számukra előkészített hazába, hanem várják a megérkezést abba a városba, amelyet a mi Megváltó Urunk készített elő. Ezt a gondolatot sok helyen megfogalmazza a Szentírás, de legjobban a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében. Hadd olvassak fel néhány igeverset: „*Hit által lakott*” Ábrahám „*az ígéret földjén, mint idegenben, sátorokban lakva Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival... Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást téve arról, hogy idegenek és vándorok a földön.*” Vallást tettek erről! „*Mert akik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. És hogyha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek*”, az a város, „*lett volna idejük a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik menyeyi után; azért nem szégyelli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztesse, mert készített nekik várost.*” Ha Isten készített számunkra egy helyet, akkor a felolvasottak mind következnek ebből. Az, hogy elhisszük, hogy Jézus Krisztus helyet készített nekünk, azt is jelenti egyúttal, hogy ebben az életben nem érkezhünk meg. Otthon érezhetjük valamennyire magunkat, de nem mondhatjuk azt, hogy ez a végleges hazánk. Nem gondolhatom azt, hogy ez az, ami igazán nekem tetszik, nem mondhatom azt, hogy nem vágyódom többre és jobbra. Sok mindent jelent vándorként élni, csak 1-2 gondolatot szeretnék megemlíteni, mert hosszú lenne mindent kifejtteni.

Ha vándor vagyok ebben az életben, akkor azt jelenti, hogy bár van földi otthonom, házam, lakásom, ahol élhetek, van falu, város, amit sajátomnak mondhatok, és van egy ország, amit hazámnak nevezhetek, és szerethetjük is azt, hiszen Istentől kaptuk ajándékba, meg is tehetünk mindent annak jólétéért – ahogyan a Babilonban élő zsidóknak is meg kellett tenni mindent –, de mégsem gondolhatunk úgy rá, mint amit Isten véglegesen nekünk szánt. Isten egy jobb hazát készített számunkra örök lakóhelyül. És ezért, bár jól érezhetjük magunkat földi otthonunkban, mégis egy sokkalta jobb felől kell bizonyosoknak lennünk, amit Isten készített el számunkra. Általában megelégszünk jelenlegi életterületünkkel, ami jó dolog, mert hálát tudunk adni érte Istennek, de nem szabad arról a reménységünkről lemondanunk és elfelejtkeznünk, hogy Isten jobbat készített számunkra. Vár még ránk egy hely, amit hazának,

otthonnak nevezhetünk – a mi Atyánk háza. Az ősatyák is vallást tettek erről, ahogy felolvastam: Ábrahám, Izsák és Jákób vallást tettek arról, hogy vándorok a földön. Nem azért gondolták ezt, mert nem dúskáltak minden jóban, nem azért, mert nem érezték kényelmesen magukat, hanem azért, mert Isten egy jobbat készített számukra, és az jelentetett ki számukra, és ők azt várták. És nekünk is beszélnünk kell erről a reménységünkről másoknak, hogy jelen körülményeinkre, életünkre úgy gondolunk, mint valami átmeneti állapotra, mert vándorok vagyunk, úton vagyunk. Lehet, hogy több évtizede lakunk ugyanott, de az sem végleges. Még várjuk az igazi otthont, ahova elérkezhetünk.

Továbbá ha meg vagyunk bizonyosodva egy új haza reménysége felől, akkor, várjuk is azt! Komolyan várjuk ezt a hazát? Komolyan úgy gondoljuk, hogy ez az élet egy vándorút? Átmeneti állapotként kellene néznünk jelenlegi helyzetünkre és környezetünkre, és a jövő után kellene vágyakoznunk. Ábrahám sem gondolt korábbi otthonára, nem arra vágyakozott, hanem mit mond az Ige? Hogy „*jobb után*” vágyakozott. És mi volt az a jobb? A „*mennyei után*”. Mennyire jellemző az én hitemre, hogy a mennyei után vágyakozok? Nem csak a földiekre gondolok, nem csak a jelen pillanat tölti be a szívemet és az életemet? A hitemet és a reménységemet nem az határozza meg, hogy ó, Uram, csak add, hogy holnap ez és az ne legyen? Hol van a vágyakozás a „*jobb után*”, a „*mennyei után*”?

Egyházunk a lelkészlakások elnevezésével is ezt a vágyakozást akarja kifejezni. Mert úgy hívjuk a lelkészlakásokat, hogy parókia. Ez a 'paroikos' görög szóból ered, és azt jelenti, hogy valaki idegenként, átutazóként él egy házban. Parókia: átutazók vagyunk. Nemcsak azért, mert nem a lelkészé az a ház, hanem a gyülekezet tulajdona, hanem mert a lelkész az életével, hogy ő csak egy olyan házban lakik, ami nem az övé, azt próbálja meg üzeni: átutazók vagyunk. Lehet, hogy házunk tulajdonosi lapja a miénk, de mégsem az a végső hely számunkra, amit Isten az örök életre elkészített nekünk. Izsák, Jákób, Ábrahám a mennyei után vágyakoztak, és az Úr ezt a vágyat szeretné bennünk is élesztgetni: gondoljatok arra is, amit az Úr készített elő. „*Elmegyek és helyet készítek nektek.*” Nem azért, hogy egyszer-egyszer gondoljatok arra, hanem hogy vágyakozzatok utána, és utánam is!

Még jobban ki lehetne fejteni azt, hogy mit is jelent vándorként élni a földön, de nem ez a célom. Azért beszéltünk erről, hogy lássuk, hogy ha Jézus Krisztus elment helyet készíteni nekünk, akkor az mutatja meg életünkben legjobban, hogy ezt elhitjük, hogy az utána való vágyakozás jelen van szívünkben, és ezt mások is látják, hogy vándorként gondolok magamra és testvéreimre ebben az életben, és igyekszem nem kötődni olyannyira ennek a földi életnek a dolgaihoz, hogy ezekre vágyakozzak ahelyett, hogy a mennyeit várnám. Az beszél ebbéli hitünkről, ha életemben nem az a félelem jelenik meg, hogy jaj, milyen lesz a menny, mert biztos nem lesz olyan jó, mint ez a földi élet. Hanem e helyett annak bizonyossága jellemez, hogy jobbat készített az Úr számunkra! Szinte azt mondjuk modern kifejezéssel élve, hogy csak ezután jön a java! Ebben az életben is sok örömünk, áldásunk lehet (a sok szenvedés és teher mellett), de ez az ige nem arról beszél, hogy csak ezután jön az igazi jó, amit az Úr készített számunkra? Ez a jövő, ez a reménységünk. Éljük is így, ezzel a hittel!

Krisztus eljövételének várásához szorosan hozzákapcsolódik az örök élet reménysége is, hiszen Ő maga emlékeztet bennünket erre, és Ő maga ígéri meg a felolvasott 2 versben, hogy mit jelent ez. Éljük ebben a reménységben, hogy Krisztust várva biztos hely készített számunkra, ahol örök boldogságban élhetünk majd

HELYET KÉSZÍTEK NEKTEK

Megváltó Urunkkal, egymással. Higgyük el, hogy minden eddigi tapasztalatunknál csodásabb és jobb lesz az örök élet. Ő adja meg nekünk, és őrizze meg bennünk ezt a reménységet, és adja, hogy ez a váradalom tudjon beszélni rajtunk keresztül Megváltó Urunkról azok számára, akik a jövőtől nem várnak semmit, akik még nem ismerik Istenünket. Adja az Úr, hogy ilyen hitünk legyen!

Imádkozzuk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus a golgotai kereszthalálodért, mert bűneinkért eleget tettél, magad hordozva el mindazt a büntetést, amit mi érdemeltünk. Köszönjük Neked, hogy feltámadtál az örök életre, ami a mi reménységünk, mert nemcsak a bűneinkre kapunk bocsánatot, hanem az örök élet ajándékát is megkaphattuk Tőled.

Hálát adunk Neked, hogy Igédben azt is megígérted, hogy elmész, és helyet készítesz számunkra, olyat, ahol otthon érezhetjük magunkat, mennyei Atyánk házában, ahol együttesen dicsőíthetünk Téged és magasztalhatjuk szent nevedet örökké, ahol élve valóban Téged tudunk szolgálni. Köszönjük Neked, hogy a Te közelséged tapasztalható lesz számunkra.

Urunk, bocsássd meg, hogy még köt minket a földi jó, és még szívünk vágyai főként jelen életünkre vonatkoznak. Bocsássd meg, hogy csak ezzel foglalkozunk. Köszönjük, hogy ezekben is ígértél számunkra áldást, segítséget, de kérünk, add, hogy hadd lehessen úgy teljessé a hitünk, hogy hadd vágyakozzunk a mennyei után is, a jobb után, amit előkészítettél. Hadd kövessük Ábrahám, Izsák és Jákób hitét, akik vándorként tudtak élni a földön, segíts ebben nekünk.

És kérünk, hogy erősíts meg bennünket ne csak az adventi időszakban, hanem az év minden napján, hadd mutasson Rád a mi hitünk így is, hogy Téged várunk, és azt az örök életet, amelyet elkészítettél számunkra.

Kérünk, hadd lehessen ez bátorítás és erő szenvedő testvéreink számára. Könyörgünk, adj nekik erőt elhordozni, elviselni a fájdalmat, kegyelmed szerint pedig adj nekik gyógyulást, szabadulást.

Imádkozunk az egyedül lévőkért, akik otthon élnek egyedül, és alig találkoznak más emberekkel, vagy azokért a testvéreinkért is hadd imádkozzunk, akik itt vannak a gyülekezetben, mégsem ismeri őket senki. Kérünk, hogy a testvéri közösség és kapcsolat hadd lehessen valóság a számukra, és minél kevesebben legyenek közöttünk egyedül.

Könyörgünk, Urunk, add, hogy ne feledkezzünk meg arról a hazáról, amelyet Te készítettél számunkra, ahol együtt lehetünk majd egy népként, és egy seregként dicsérhetünk Téged. Kérünk, segíts ezt már most is megélnünk ebben a földi életben.

Könyörgünk, Urunk, hogy mind gyülekezeti életünk, mind személyes hitünk hadd mutasson Terád, mert Te vagy az út, az igazság, és az élet. Hadd hangsúlyozzuk, hogy csakis egyedül Te. Kérünk, így áldd meg az előttünk álló időszak alkalmait, minden hadd mutasson Tereád azokon.

Köszönjük Neked, hogy Te magad vagy az, aki hitünket formálsz, aki képes vagy megadni ezt a vágyat a „*jobb után*”, a megígért után. Kérünk, hogy őrizz meg bennünket ebben a hitben.

És kérünk, hogy mindenekelőtt add, hogy a Te dicsőségedre hadd éljünk. A Te kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.